מלחמת האשפים

לפלנד

בוווום! בוווום! בוווום! הך! הך! הך! שמעו לנישארגורגיה!
רחוק רחוק מכאן, בלפלנד של אשפים רבים, מעל המעגל הארקטי, החורף היה ללילה ארוך. אבל איזה לילה!
שקט מוחלט. הכוכבים נוצצים בשמיים אפלים, כהים. זוהר רך, לבן, עובר מעל שדות של שלג וקרח המכסים את הטונדרה, את העמקים והגבעות. קרח עבה אוטם אגמים ופלגים.
אבל ראה! אל השמיים עולים אורות מופלאים. וילונות בצבע ענבר מהבהבים הנה והנה, צורות שונות ורודות, זרים וסרטים של אדום, כתום, צהוב, ירוק, כחול וסגול מרקדים, מתנועעים, זזים ומתגלגלים מעבר לשמיים, נדלקים וכבים, נשכבים ועולים שוב, רקומים בכל צבעי הקשת.

הילדים הכהים של לפלנד, בעלת אשפים רבים ומגיות רבות מביטים בהתפעלות. הם ממתינים לקול של התוף הקסום, מסתכלים על אורות הזוהר הקוטבי ואומרים "ראו! האשפים נלחמים!"
לפני הרבה, הרבה זמן, האשף נישארגורגיה עבר את השדות הקפואים, זמזם את מילות הקסם עם שריקות וקול תופים. הוא התיישב לנוח תחת עץ מסוקס והחל לבשל את ארוחת בשר האילים שלו.
אך כשהמתין שהמים ירתחו שמע פתאום רעש "קראק-קראק" מעל ראשו. הוא הביט למעלה. דרך הענפים המיובלים הציץ עליו פרצוף מושחת. זה היה שלימפמה, האשף המושחת של בת הירח האווילית.
נישארגורגיה אמר מיד לחש, והאשף המושחת נפל ארצה.
"שלימפמה הנבזה" אמר האשף הגדול "משרת של בת הירח האווילית, בעלת מצח שקוע, פה מעוקם ושפתיים חיוורות שיורקות קללות! ראה! הלחש שלי לקח את כל כוחך."

"נישארגורגיה" ענה בלעג האשף המושחת "הכוח המגי שלי גדול עדיין. אוכל לקרוא לרוחות הירח כדי שישמידו אותך."
"המגיה השחורה לא מפחידה אותי" ענה נישארגורגיה.
ואז שלימפמה המושחת קם ובעזרת הקסמים שלו נעשה גדול וגבוה יותר ויותר. בידו החזיק מטה איום עשוי מעץ אורן.
"אטחן אותך לעפר, עפר דק כמו השלג על מדרון הגבעה" נהם "עליך לרעוד בפני מרוב פחד!"
"ראה מה יכולה לעשות המגיה הטובה שלי" אמר נישארגורגיה. והוא אמר לחש חדש וגם הוא גדל, גבוה, גבוה וגבוה יותר. הוא היה גדול יותר מהאשף המושחת. צמרות העצים הגבוהים ביותר הגיעו רק לברכיו. פסגות ההרים הגבוהים ביותר הגיעו רק למותניו. חזהו וכתפיו נעלמו בין העננים. הסנטר שלו פגע בירח, עיניו זרחו לתוך השמש.
"לקחת את כל כוחי" קרא שלימפמה בפחד. ושוב האשפים החליפו את צורתם. שניהם הפכו לענני סערה. הם נלחמו במאבק אכזרי. נשמעו שאגות אדירות. השמיים השחירו. ואז נישארגורגיה אמר לחש האימה ושלימפמה נפל לארץ חסר כוח.
"שוב לקחת ממני את כל כוחי!" קרא האשף המרושע. ושוב האשפים שינו את דמויותיהם. הם הפכו לאילים ענקיים, בעלי קרניים גדולות. הם נלחמו על מדרון ההר. כל היער הדהד בקול פגיעת קרניהם. מרמס פרסותיהם הרעיד את האדמה. והאשף המרושע לא יכול יותר להחזיק מעמד. הוא הפך לנחש הזוחל על הקרקע. אך גם נישארגורגיה הפך את צורתו ויהיה לנחש. הם התפתלו זה בזה. שריקותיהם נשמעו למרחקים. איום היה מראה של פיותיהם הפעורות.
ופתאום האשף המרושע נשכב על הארץ כמו מת. אבל תוך רגע הוא הפך לציפור טרף שניסתה לטרוף את נישארגורגיה, שהיה עדיין נחש.
אבל נישארגורגיה נעשה לעיט. הוא התנפל

על שלימפמה המושחת, נעץ את טפריו בגבו
והוריד אותו לארץ. ושלימפמה המרושע,
מדמם ופצוע קרא שוב "לקחת את כל כוחי!"
והוא שקע עמוק, עמוק לתוך הארץ
התת-קרקעית.
נישארגורגיה שוב התחיל לתופף בתוף
קסמים שלו והמשיך לבשל לעצמו ארוחה
מבשר אילי הצפון. מעל ראשו, על רקע
השמיים האפלים הופיע הזוהר הצפוני
באדום, כתום, צהוב, ירוק, כחול וסגול.
והילדים החומים הקטנים של לפלנד קראו
שוב "ראו! האשפים נלחמים!"